

Ta leidis neid sure kurvaſtuſe ſeſ. Kohtomees, keſ eila ni rikkaſ ja uhke olli, olli tanna temmaſt paljo kehvam ja ſe keige kehvam ſelle ſare rahwa ſeaſt. Keik temma suur rahha ja warra olli tuhhaſ ſanud, miſ peale ta ni uhke olli olnud.

Kohtomees karjuſ ſure healega: „Kuſ on minno suur rahha, miſ ma kaua aega ſure waewaga ollen kokkorjanud? Keik on lainud!“

Kapten tahtis ammo jubba teada, kaſ temma rahha koddo, woi kuſſagil kaſſude peal piddi ollema. Kui arwo ſai, et rahha keik koddo olnud, wõttis ommale abbi ja laſtis keik paigad kuma tuhha ſeſ läbbi kaewada ja otſida, agga laegaſ ja rahha ollid põllenud ja ärraſullanud. Kui kapten näggi, et keik tō ja otſiminne aſjata ollid ja et rahha ennam lota ei olnud, aſtuſ kohtomehhe ette ja ütles: „Minna tahtſin agga uhhe rikka kaſſamehhe tūtre ommale abbikaſaſ wõtta, agga mitte kehwat, miſ ſe mind aitab: rahha on ennam wāart kui innimenne.“ Ta kui ta ſedda ſai üttelnud, pōriſ omma ſelga, läſ

randa üht pati ūrima, keſ tedda ſealt piddi ärrawima.

Pridrik kulis ja näggi keik ſedda luggu, agga ta ei tahtnud ſe kord ommaſt aſjaſt uh-tegi rākida, waid mõllemad wennad läſid jälle randa omma padi jure, et ſedda omma pärriſ ſaddamaſe wia. Kui ſenna ollid ſanud, iſtuſ Prido padi pengi peale mahha ja mõtles omma aſja järrele.

Selle aea ſeſ hakkas Martin pati kiwideſt tūhendoma. Korraga hūdiſ Prido: „Iſſand Zummal! näen ma diete, ärra wiſka ſedda kiwiti mitte merreſe — eſ ja nāe, miſ ſinno kätte wahhel on? Se on ükſ kallift ſuggu kiwiti! — kaſſiſ pärnſteini kiwiti! Martin, mo wend! ſe suur hal kiwiti, miſ peal meie mitto ſadda korda olleme iſtunud, on kaſſiſ kiwiti!“

Martin wataſ kord kiwiti, kord wenna ja kord jälle nende tūkkide peale, miſ kiwiti küljeſt ollid ärra kuffunud, ka temma tundiſ nüüd, miſ kiwiti ſe olli.